

Arrest

nr. 139 598 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SENAVE *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in.

1.2.Op 16 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“betreft de aanvraag tot machtiging tot verblijf die op 06.12.2011 werd ingediend door :

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten . Hij vroeg op 22.07.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2009 met de beslissing « weigering vluchtelingenstatus » door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van deze procedures was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Hij beroept zich verder op art . 8 EVRM maar hij toont niet aan dat hij voor bescherming op grond van dit artikel in aanmerking komt.

Ook stelt hij dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omdat zijn vrijheid en leven er bedreigd werden. Terugkeer zou, mede vanwege zijn medisch herstellingsproces, een trauma betekenen. Aangezien hij hier geen bewijzen van voorlegt, hebben wij deze argumenten niet in zijn voordeel weerhouden.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, over kennis van het Duits beschikt, een blanco strafregister heeft, werkbereid is, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3.Op 16 mei 2013 wordt tevens beslist tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van

(..) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde :

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : (..), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : Hij heeft op 26.01.2009 een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus gekregen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, ondermeer omdat dit afgegeven werd in het kader van een gebonden bevoegdheid en de eventuele nietigverklaring ervan de verzoekende partij derhalve niet tot voordeel kan strekken.

2.2. De Raad wijst erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 1 oktober 2009 ontvankelijk werd verklaard. Ingevolge deze beslissing werd verzoekende partij een attest van immatriculatie gegeven, dit in afwachting van een beslissing ten gronde inzake haar medische regularisatieaanvraag. Een beslissing ten gronde werd genomen op 25 maart 2013 maar deze werd evenwel weer ingetrokken op 28 mei 2013 – waardoor de verzoekende partij in de vorige toestand, onder attest van immatriculatie – werd teruggeplaatst. Pas op 25 juni 2013 werd een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen.

Dit alles heeft voor gevolg dat verzoekende partij legaal op het grondgebied verbleef op een ogenblik dat haar het bestreden bevel werd gegeven. Zij kon derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevond op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Immers, een attest van immatriculatie, zelfs indien dit maar een voorlopig en precair verblijfsrecht inhoudt, is incompatibel met een bevel om het grondgebied te verlaten (cfr. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 ; RvS 18 december 2014, nr. 229.610).

Hoewel het bestreden bevel aldus op het moment zelf correct werd afgegeven, had de intrekkingbeslissing van 28 mei 2013 evenwel tot gevolg dat verzoekende partij weer onder attest van immatriculatie kwam te staan zodat het bevel impliciet maar zeker was opgeheven. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer is het evenwel aangewezen dit bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België na een verblijf van meerdere jaren, is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn familie- en vriendenkring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Iran geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden nu hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie en nu het voor hem quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Bosnië, alwaar hij geen familieleden meer heeft.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De drempel van de 'buitengewone omstandigheden' wordt zeker bereikt nu verzoeker vreest voor zijn leven in Bosnië.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

3.6. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij een hechte relatie onderhoudt met haar familie en zij geen familiebanden meer heeft in Bosnië, zodat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij verwijst naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.7.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.7.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip “*privéleven*” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.7.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.7.4. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld heeft verzoekende partij niet aangetoond enig gezins- of familieleven te hebben dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar asielaanvraag verklaarde bij verre familie van haar moeder te verblijven. Evenwel toont zij niet aan dat zij met deze niet nader bepaalde « *verre familie van haar moeder* » een beschermenswaardig familieleven heeft. De Raad benadrukt in dat verband dat in de eerste plaats nagegaan moet worden of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich evenwel tot vage beweringen waar zij erop wijst dat zij familie heeft in België, maar zij toont hiermee niet aan om welke familie het gaat, noch in welke mate zij hechte banden heeft met deze familie.

Het voorts summiere betoog van verzoekende partij waar zij stelt een privéleven te hebben laat de Raad evenmin toe vast te stellen dat zij een privéleven ontwikkeld heeft in België. Verzoekende partij toont dit evenmin met enig concreet gegeven aan.

Bovendien, zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat zij een familieleven heeft in België dat onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt, dient gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake is van een inmenging in haar privé- of gezinsleven. Waar verzoekende partij er aldus op wijst dat zij familie heeft in België, moet worden gesteld dat zij hiermee niet aantoonde dat zij enkel in België een gezins- of familieleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezins- of familieleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Het gegeven dat deze perso(n)en regelmatig in België verblij(ft)(ven), laat immers niet toe te concluderen dat het voor deze perso(n)en zeer moeilijk zou zijn om zich samen met verzoekende partij in Bosnië of elders te vestigen. Er blijkt dan ook niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij tot een verblijf in het Rijk te machtigen. De bestreden beslissing verhindert verzoekende partij trouwens ook niet om in de toekomst naar België terug te keren in het raam van een procedure tot gezinshereniging.

3.8. Verzoekende partij betoogt voorts te vrezen voor haar leven in Bosnië. Dienaangaande heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd : “*Ook stelt hij dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omdat zijn vrijheid en leven er bedreigd werden. Terugkeer zou, mede vanwege zijn medisch herstellingsproces, een trauma betekenen. Aangezien hij hier geen bewijzen van voorlegt, hebben wij deze argumenten niet in zijn voordeel weerhouden.*” De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag slechts gesteld heeft dat het voor haar een trauma zou zijn, gelet op het stadium van integratie en medisch herstellingsproces, om terug te keren naar het land van herkomst. De vrees voor haar leven in Bosnië werd niet als dusdanig aangehaald als buitengewone omstandigheid in de aanvraag. Nu verzoekende partij het slechts bij beweringen houdt omtrent een trauma dat zij zou ervaren bij terugkeer, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dienaangaande oordeelt dat, nu zij hiervan geen bewijzen neerlegt, deze elementen niet kunnen aanvaard worden als redenen die een terugkeer verhinderen.

3.9. Ten overvloede dient erop gewezen dat waar de verzoekende partij wijst op een gebrek aan direct en persoonlijk contact met het bestuur, en aldus de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist kan zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het “*direct en persoonlijk inlichtingen vragen*”, waarnaar de verzoekende partij verwijst in het middel, betekent *in casu* niet dat zij mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met bewijsstukken te staven.

3.10. Uit hetgeen voorafgaat komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

3.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is ongegrond wat betreft de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Artikel 3.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp

Artikel 4.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER